

TGM: Suttyomban

2014 július 25. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az, ami a Lipótváros szívében, a Szabadság téren, a 2014. július 19-ér?l 20-ára virradó éjszaka történt, nem olyan súlyos, mint az, ami a magyar vidéken, f?leg Északkelet-Magyarországon megy végbe a romákkal és az egész országban a négymillió koldussal szemben.

Az, ami a budapesti Lipótváros szívében, a Szabadság téren, a 2014. július 19-ér?l 20-ára virradó éjszaka történt, nem olyan rettenetes, mint az, ami Kelet-Ukrajnában, Irakban, Szíriában, Líbiában és a Gázai övezetben történik. Zeev Sternhell, a nagy francia-izraeli történész azt mondja, hogy az izraeli katonai állam, amely „zsidó állam”-nak nevezi magát – s ennek a formulának az elismerésére akarja kényszeríteni a világot, els?sorban az Egyesült Államokat –, evvel kifejezi, hogy az uralma alatt él? palesztinai araboknak nem az állama.

Velük szemben a kollektív b?nösség elvét alkalmazza, nem a „szemet szemért, fogat fogért” elvét, hanem az „egy szemért száz szemet, egy fogért száz fogat” elvét. Az antiszemitizmus veszedelmét?l tartó „haladó közvélemény” – különösen Közép- és Kelet-Európában – hallgat. Vannak olyan közép- és kelet-európai soviniszták, akiknek ez imponál. Vannak itt is olyanok, akik szerint így kell bánni a szegény, békétlen és sötét b?r? kisebbségekkel. A cionista alapeszme – mint annyi XIX. és XX. századi gondolat – totális kudarcot vallott. Mint annyi más esetben, a zsidók és a zsidók barátai keser?en mondhatják: „nem err?l volt szó”. Nem, nem err?l volt szó. Az etnicizmus és a fajgy?lölet áldozatai (és utódaik) üldöz?ikt?l tanultak – Shlomo Avineri kimutatta az izraeli jobboldal gyökereit az 1920-as évek Lengyelországának soviniszta-tekintélyelv? irányzataiban (ND, „endecja”) – , nem tolsztojánus ?seikt?l vagy Martin Bubert?l. (A folyamat végpontja itt látható. A szombati *Magyar Nemzet* is közölt err?l fényképet. A tisztességes, szerény kis izraeli baloldal persze tüntet a háború ellen, és éppen úgy támadják a soviniszták, mint a pesti baloldalt – mindezt jól ismerjük.)

Az, ami a budapesti Lipótváros szívében, a Szabadság téren, a 2014. július 19-ér?l 20-ára virradó éjszaka történt, nem olyan súlyos, mint az, ami a magyar vidéken, f?leg Északkelet-Magyarországon megy végbe a romákkal és az egész országban a négymillió koldussal szemben.

Végül is csak fémb?l és k?b?l összegányolt rémgiccs. Tárgy. Nem fáj, fizikailag legalábbis nem fáj.

Azok között, akik vasárnap délel?tt kimentek tiltakozni a lipótvárosi Szabadság térre, ott voltak azok is, akik rasszista zsarut indítanak polgármesterjelöltnek Miskolcon – ott most három rasszista jelölt indul egymással szemben: van itt pluralizmus! – , és azok is, akik ugyan elítélik az effélét, de továbbra is politikai összefogásról tárgyalnak azokkal, akik azt teszik, amit ?k állítólag borzadva elutasítanak. Az ? tiltakozásuk sem ér semmit.

Ugyanis az antifasizmus és az antirasszizmus egyetemes, hogy Pál apostolt idézzem, nem „személyválogató”: nem lehet a zsidógy?löletet megvetni és elítélni (noha kell) úgy, hogy a hozzá ijeszt?en hasonló más

rasszizmusokat, etnicizmusokat és sovinizmusokat nem ítéljük el ugyanakkora haraggal és undorral.

Mert azt, ami a budapesti Lipótváros szívében, a Szabadság téren, a 2014. július 19-ér?l 20-ára virradó éjszaka történt, azt természetesen a magyarországi zsidók ellen tették, akik tették. A masszív rend?ri biztosítással, magas fémkordonok mögött, az éj leple alatt gyáván és aljasul a helyére csempészett hazug emlékm? nem mond egyebet, mint azt, hogy nekünk – régi és mai magyaroknak – semmi közünk az egészhez, azt idegenek (németek) tették idegenekkel (zsidókkal) úgy, hogy a magyar állam béna volt és tehetetlen.

„Német megszállás”? Német megszállás volt. Lengyelországban, Csehszlovákiában, Jugoszláviában, Franciaországban. Ezek az államok nem voltak a Harmadik Birodalom szövetségesei, hanem az ellenfelei, ezeket az államokat szétzúzta a náci hadigépezet, és a maradékot különféleképpen igazgatták, hol kollaboránsokkal, hol nélkülük. Ezeknek az államoknak egy részéb?l területeket kapott a Harmadik Birodalommal szövetséges, Horthy Miklós kormányozta Magyar Királyság (még 1940-ben és 1941-ben) – méghozzá Mussolini Olaszországa mellett egyedül, és viszonylagosan nagyobb mértékben –, a Wehrmacht és az SS 1944. március 19-ei bevonulása után a Horthy-kormányzat (1944. október 15-éig) a helyén maradt, és folytatta a háborút a Harmadik Birodalom oldalán. Tudjuk jól, s az elmúlt hónapokban ezt ezerszer elmondták, addigra a magyarországi zsidókat minden joguktól és minden javuktól megszabadították, s a magyar államapparátusnak nem maradt más, mint a legnagyobb sebességgel és hatékonysággal bevagonírozni a zsidókat, útban az emberi mivoltuktól való radikális megfosztás, majd a gáz- és t?zhalál felé. Sok százezer magyar állampolgárt nem védett meg az államuk, hanem szabályosan és energikusan átadták ?ket idegen kormányzat hóhérainak, beleértve a csecsem?ket és a nagymamákat. (Arra pedig még a magyar antifasiszták se szeretnek emlékezni, hogy mi történt az „országgyarapítással” „visszatért”, azaz megszállt területek nem magyar nemzetiségeivel.)

A lipótvárosi emlékm? – s tudjuk, hogy valaha a Lipótvárosban lakott a zsidó polgárság (nem a valaha kispolgári és proli Újlipótvárosban, azaz a mai XIII. kerület egyik részén, hanem a mai V. kerületben) – nem valamiféle fasiszta vagy náci jel, hanem a közöny emlékm?ve.

„Bejött” a Wehrmacht, megalázta a magyar államot, s ez tragédia. Ez egyébként igaz. Tragédia volt, tragédia, amelyet el?készített a huszonkét évig uralkodott irredenta és zsidóellenes, konzervatív politika, s amely nélkül persze aligha lett volna realizálható az a magyar állam által lelkesen üdvözölt és fegyelmezetten végrehajtott, id?nként szorgalmasan túlteljesített terv, amely az európai zsidóság végleges kiirtását célozta, s amely terv a német náciké volt, nem a sovén magyar militarizmus találta ki – bár amit ez német közrem?ködés nélkül kiötölt a zsidótörvényekkel és -rendeletekkel, a munkaszolgálattal és a többivel, maga is épp elég borzalmas volt, menthetetlen és szégyenletes. A f? b?n természetesen a náci Németországé, nem a magyar államé.

De ránk els?sorban mégis ez utóbbi tartozik. Ez a rendszerváltás utáni magyar állam identitásának a kérdése. A Gábriel arkangyalos, sasos, országalmás emlékm?re a lipótvárosi református templom lépcseir?l keményen néz a bronzba öntött Horthy Miklós.

De az emlékm? – és lopakodó, gyáva fölállítása a magyar rend?rség felejthetetlen asszisztálásával, magas fémkordonok között, a forró nyár miatt kiürült városban, vasárnap hajnalban, amikor puccsokat szokás intézni és háborúkat indítani – csakis és kizárólag akkor bírálható erkölcsileg érvényes módon, ha félreérthetetlenül kimondjuk: a mai Magyarországon nem a zsidók életét fenyegeti veszély, hanem a cigányokét (hiszen a széls?jobboldali paramilitáris rohamosztagok ?ket gyilkolják, és a fajgy?löl? államhivatalnokok és tisztségvisel?k ?ket üldözik és szorítják ki szül?helyükr?l), hogy az elnyomó rendszert?l nem els?sorban a zömmel a középosztályhoz és az értelmiséghez tartozó zsidók szenvednek, hanem a munkanélküliek, a hajléktalanok, a „közmunkára” kényszerített munkások, az éhez? parasztgyerekek, a diszkriminált n?k és melegek, a nézeteik miatt elbocsátott vagy munkalehet?ségüket elvesztett baloldali értelmiségiek – felekezeti különbség nélkül. Bár zsidónak lenni se nagy vigalom. S az a többnyire szubtilis, nehezen okadatolható megkülönböztetés, amely az utódállamok magyar kisebbségeit érinti, noha olykor láthatatlan a kívülállónak, azért fölöttébb aggasztó. (Nem szólva a tökéletesen elnémított magyarországi nemzetiségekr?l.)

A Szabadság téri emlékm? mindenekel?tt a közöny emlékm?ve, mondtam – azt nyilatkoztatja ki, hogy a nemzettel azonosított, uralkodó etnikum (ez a szociológiai fikció, amely mindig az „államfönntartó”, lojális „népelemet” jelenti) mesterséges, kulturális határain kívülre képzelt embercsoportok sorsa irreleváns, mert idegen. Nagyon sajnáljuk, roppantul idegesít?, de hát mégse a mi dolgunk. Azt mondja ki, hogy a fölvilágosodás óta egyetemesnek gondolt nemzettagság és állampolgárság létez?, de vitatott hipotézis, még ha elismerjük is bizonyos tekintetben néhanapján, akkor is másodrend? és fontatlan.

Régóta tudjuk, hogy a rendszerváltás megbukott.

A hanyatlás gyors – és sajnos igazolja azokat az aggodalmakat, amelyeket annak idején annyira utáltam az 1980-as évek végén. Sokan féltek t?le, hogy olyasmi következhetik be itt, mint ami aztán csakugyan bekövetkezett. Lenéztem akkoriban ezeket az ijed?s kispolgárokat, akiknek – szerencsétlenségünkre – igazuk lett. Ha okosabbak vagyunk, tudhattuk volna, hogy a polgári társadalom emancipációs (szabadságelv? és egalitárius) korszaka rég véget ért, mire mi kelet-európaiak megérkeztünk a már hanyatló kapitalizmusba. Nem fenyeget itt újabb holokauszt.

Csak a végtelen gyalázat.

Tamás Gáspár Miklós - hvg

A cikk eredetije itt olvasható

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló